

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: B. M. H.**, narozeného „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, trvale bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti **žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2017, č.j. CPR-31275-2/ČJ-2016-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2017, č.j. CPR-31275-2/ČJ-2016-930310-V237, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 27.11.2016, č.j. KRPU-234767-25/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky na 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rovněž bylo ve výroku uvedeno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce zdůraznil, že dne 19.4.2017 proběhlo u Krajského soudu v Plzni jednání o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2.10.2015, č.j. MV-100107-3/SO-2015, kterým bylo rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu žalobce. Soud zrušil jak citované rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, tak i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 24.4.2017, tedy 5 dní po uskutečnění jednání o žalobě proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, je dle žalobce nutno žalobou napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné, neboť nijak nezohlednilo výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni. Ve světle této skutečnosti je dle žalobce rozhodnutí zcela nepřiměřené s ohledem na legální pobyt žalobce a jeho vazby zde.

Dále žalobce namítl, že správní orgány pochybily, když posuzovaly paní D. T. N. jako jeho přítelkyni, popř. družku, když ta je jeho manželkou již od roku 2008 a společně vychovávají svého nezletilého syna B. Q. M., nar. „X“. Žalobce uvedl, že si je vědom, že termín družka užíval taktéž, nicméně důkazní břemeno leží na správním orgánu, který má zjistit rozhodný stav v souladu s § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Dále žalobce namítal, že nesouhlasí s hodnocením, které zaujal žalovaný ve vztahu k jeho vazbám k manželce a synovi. Podotkl, že synovi je 9 let, formuje se jeho osobnost a přítomnost osoby otce je v tomto věku nutností. Nucené odloučení od otce může vést k nedostatečné socializaci, která by mohla mít vážný dopad do psychického stavu nezletilého. Dle žalobce situaci nijak nemění skutečnost, že v současnosti se syn nachází v domovském státu. Tato nepřítomnost v České republice je pouze dočasná a nejdůležitějším bodem je skutečnost, že má na území České republiky povolen trvalý pobyt spolu s jeho matkou. Žalobce zdůraznil, že je hlavou rodiny a pokud bude muset odcestovat, manželka zůstane odkázána sama na sebe.

Poukázal rovněž na skutečnost, že správní orgány nevážíly možnost překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Trval na tom, že správní orgány by měly primárně zvažovat možnost uložení povinnosti opustit území, a teprve v případě, že by došly k závěru, že porušení zákona je v tak enormním nepoměru ve vztahu k soukromému a osobnímu životu cizince, by měly přistoupit k uložení správního vyhoštění. S poukazem na skutečnost, že v České republice pobýval řadu let, měl zde povolen trvalý pobyt a zde svou kompletní rodinu, uvedl žalobce, že v jeho případě bylo postupováno v rozporu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť byl nedostatečně posouzen zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Dále namítl, že správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí, když neposoudily otázku zásahu předmětného rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce ze všech relevantních hledisek.

Rovněž namítl, že délka uloženého správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a na shromážděný spisový materiál, neboť má za to, že žalobní námitky jsou nedůvodné.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že řízení ve věci správního vyhoštění úzce souvisí s výsledkem řízení ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce bylo zrušeno, došlo tím de facto k navrácení žalobcova pobytového statutu a je dle názoru právního zástupce žalobce nepřipustné, aby u totožného cizince existoval stav, kdy je mu současně povolen trvalý pobyt a zároveň uloženo správní vyhoštění z důvodu nelegálního pobytu na území České republiky.

Žalovaný se z účasti na jednání soudu písemně omluvil s tím, že nepožaduje odročení jednání.

Při jednání soudu byl proveden z iniciativy soudu důkaz tiskovým výstupem z informačního systému Infosoud k řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 140/2015.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí bylo rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19.4.2017, č.j. 30 A 140/2015-80, zrušeno rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce. Otázka trvání žalobcova trvalého pobytu je pro posouzení dané věci zásadní, neboť správní vyhoštění bylo žalobci uloženo právě v důsledku jeho nelegálního pobytu na území České republiky.

Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumávání správního rozhodnutí v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Jak vyplynulo z údajů uvedených v informačním systému Infosoud rozhodnutí ve věci žaloby proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce bylo sice vydáno Krajským soudem v Plzni již dne 19.4.2017, ovšem právní moci toto rozhodnutí nabylo až dne 29.5.2017, tedy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a jeho nabytí právní moci. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 24.4.2017 a nabylo právní moci téhož dne. V době vydání žalobou rozhodnutí tedy již byl sice vyhlášen rozsudek, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce, ovšem toto rozhodnutí soudu nebylo pravomocné, tedy ještě stále v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí i v době, kdy nabylo právní moci, pravomocné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce existovalo a bylo účinné.

K obnovení trvání žalobcova trvalého pobytu došlo s účinky ex tunc až v okamžiku nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Plzni. Žalovaný tedy dle soudu nepochybil, pokud při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že žalobce v rozhodné době pobýval v důsledku pravomocného rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu na území České republiky neoprávněně.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že je nucen konstatovat, že žalobcem namítaná existence nepravomocného rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí není skutečností, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu se však jedná o skutečnost, kterou by bylo možné uplatnit v rámci návrhu na obnovu řízení ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že předmětná námitka není důvodná.

Dále se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to ve vztahu k posouzení jeho přiměřenosti ze strany správních orgánů, kdy žalobce namítal, že nedošlo k posouzení této skutečnosti ze všech relevantních hledisek.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (např. v rozsudku ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, na který odkazoval i žalobce) stanovil faktory, které je třeba brát v potaz při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k zásahu do osobního a rodinného života cizince. Jde o následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.

Dle názoru soudu se správní orgány relevantními skutečnostmi v rozsahu výše uvedených faktorů v předmětném řízení řádně zabývaly, byť je neoznačily či nespecifikovaly způsobem, který použil Nejvyšší správní soud.

Otázce povahy porušení veřejného pořádku (faktor 1) žalobce se zabýval prvostupňový orgán na straně 4 svého rozhodnutí, kde konstatoval, že „neoprávněný pobyt bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, tedy v schengenském prostoru, jehož je Česká republika součástí, posoudil správní orgán jako závažné jednání účastníka řízení, neboť je ve veřejném zájmu České republiky, v zájmu všech států Evropské unie, které jsou i součástí schengenského prostoru, aby se na jejich území zdržovali pouze ti cizinci, kteří splňují platné podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru.“

Otázku délky pobytu žalobce na území České republiky (faktor 2) pak zhodnotil v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 4 žalovaný, kde uvedl, že žalobce sice pobýval v České republice od roku 2004 s pobytovým statutem trvalého pobytu, ovšem o tento pobytový statut přišel v důsledku svého protiprávního jednání na základě v době rozhodování

žalovaného pravomocného správního rozhodnutí. Dle žalovaného délka pobytu a druh pobytového statutu nemůžou samy o sobě způsobovat nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zvláště za situace, kdy zrušení pobytového statutu bylo důsledkem protiprávního jednání cizince a následně cizinec pobýval dál na území České republiky nelegálně.

Otázka doby uplynulé od porušení veřejného pořádku (faktor 3) v daném případě nepřipadá v úvahu, neboť důvodem pro vyhoštění žalobce byl jeho nelegální pobyt na území České republiky, kterého se dopouštěl žalobce až do samotného zahájení řízení o vyhoštění.

Otázkou rodinného života žalobce se správní orgány rovněž zabývaly. Prvostupňový orgán i žalovaný se zabývali skutečností, že žalobcova partnerka, paní D. T. N., a jejich společný syn mají priznaný statut trvalého pobytu, ovšem v dané době již déle než rok pobývají v žalobcově zemi původu. Přihlédli k věku žalobcova syna a k možnosti jejich společného života v zemi původu. V tomto směru byly zohledněny faktory 4 – 6.

Otázkou vazeb žalobce na Českou republiku (faktor 7) se zabýval prvostupňový orgán na straně 5 svého rozhodnutí, kdy konstatoval, že žalobce do České republiky přicestoval čistě z ekonomických důvodů a sám prohlásil, že k České republice nemá navázány žádné vazby.

Otázka imigrační historie žalobce (faktor 8) byla ústřední otázkou rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neboť právě z důvodu předchozího nelegálního pobytu bylo žalobci správní vyhoštění uloženo. Touto skutečností se správní orgány rovněž řádně zabývaly.

Žalobce není ve věku, který by sám o sobě byl skutečností, ke které by bylo nutné přihlížet při posuzování přiměřenosti rozhodnutí a v rámci řízení nevyšlo najevo, že by bylo nutné přihlížet k jeho zdravotnímu stavu. Otázka žalobcova věku a jeho zdravotního stavu (faktor 9) je tedy pro daný případ irelevantní.

S ohledem na výše uvedené musí soud konstatovat, že v rámci řízení o správním vyhoštění se správní orgány zabývaly otázkou přiměřenosti rozhodnutí s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům, které judikatura vymezila. Z toho důvodu soud vyhodnotil námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí ve vztahu k této skutečnosti jako zcela nedůvodnou.

K námitce, že paní D. T. N. byla ve vztahu k zásahu do osobního a rodinného života žalobce v předmětném řízení posuzována jako družka a nikoli jako manželka, soud uvádí, že při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění se posuzují rodinné a osobní vztahy cizince na základě fakticity. Tedy není rozdílu, zda partnerský vztah cizince je formalizován uzavřením manželství, či zůstává na faktické úrovni druha a družky či jiného partnerského vztahu. Pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí tedy nemohla v daném případě nikterak ovlivnit rozhodování správního orgánu skutečnost, že v souladu s tvrzením žalobce označovaly správní orgány paní D. T. N. jako jeho družku a nikoli v souladu se skutečným stavem jako jeho manželku. Posouzením přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k zásahu do osobního a rodinného života žalobce s ohledem na vztah žalobce k paní D. T. N. se správní orgány řádně zabývaly.

Tuto námitku shledal soud rovněž jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že správní orgány nesprávně hodnotily jeho vazby k manželce a jejich synovi, soud uvádí, že na tomto místě se zcela ztotožnil s názorem správních orgánů, že pro posouzení přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k těmto skutečnostem je zásadní skutečnost, že žalobcova žena a jejich syn, přestože oba disponují statutem trvalého

pobytu na území České republiky, již déle než rok pobývají v zemi původu, a žalobcovo vyhoštění z české republiky tedy nemůže zásadním způsobem zasáhnout do jejich vztahu k žalobci. Místem společného pobytu žalobce a jeho rodiny tak beze sporu může být právě jejich společná země původu – Vietnam, kde žalobcova rodina v současné době dobrovolně pobývá. Naopak vycestováním žalobce do Vietnamu tak dojde ke sloučení rodiny. Pokud se manželka žalobce a jeho syn rozhodnou následně realizovat své oprávnění k trvalému pobytu na území České republiky, bude to jejich zcela svobodné rozhodnutí. To platí i ve vztahu k žalobcovu poukazu na potřebu účasti žalobce jako otce na výchově jejich syna.

K námitce, že správní orgány nezvážily možnost překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí následující.

V § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že pro účely správního vyhoštění se za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území nebo zdržování se cizince v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, setrvání nebo strpění na území podle zvláštního zákona nebo pobyt do právní moci rozhodnutí ministerstva o udělení oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území nebo soudu o žalobě ve věci dočasné ochrany. Nebude-li v takovém případě rozhodnuto o správním vyhoštění, protože důsledkem tohoto rozhodnutí by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, policie postupuje podle § 50a odst. 6. Cizinec je povinen vycestovat z území v době stanovené v rozhodnutí o povinnosti opustit území.

V § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že je-li v řízení o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a pobývá-li cizinec na území neoprávněně, považuje se zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území.

Z obou ustanovení jak z jazykového tak i teleologického výkladu vyplývá, že primárním řízením, v rámci kterého má dojít k zajištění opuštění území České republiky nelegálně pobývajícím cizincem, je řízení o správním vyhoštění. Teprve v případě, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, nastupuje v úvahu změna řízení na řízení o povinnosti cizince opustit území České republiky jako řízení s šetrnějším důsledkem pro cizince a menším zásahem do jeho práv. Smyslem řízení o povinnosti opustit území České republiky je zajistit ochranu zájmu státu, aby na jeho území pobývali pouze cizinci s oprávněním k pobytu za současného mírnějšího zásahu do práv cizinců, v případě, kdy by nebylo možné cizinci uložit správní vyhoštění.

Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány nedospěl v předmětném řízení k závěru, že uložení správního vyhoštění žalobci je nepřiměřené vzhledem k zásahu do jeho osobních a rodinných poměrů, nepřipadalo využití institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území vůbec v úvahu. V tomto směru postupovaly správní orgány v souladu s právní úpravou a námitka žalobce je zcela nedůvodná.

K obecné námitce, že délka uloženého správního vyhoštění v délce 2 let je zcela nepřiměřená okolnostem případu, soud uvádí, že touto otázkou se řádně zabývaly správní orgány a s jejich hodnocením se soud plně ztotožnil. Správní orgány přihlédly k délce nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, a to již od 6.11.2015, kdy žalobce

od samého počátku této doby věděl, že pobývá na území České republiky nelegálně, neboť na základě správního rozhodnutí mu byl zrušen jeho pobytový statut. Rovněž přihlédl k důvodu, pro který došlo ke zrušení pobytového oprávnění žalobce, kterým bylo spáchání drogového trestného činu. S ohledem na uvedené dle soudu nelze délku správního vyhoštění v trvání dvou let považovat za zcela nepřiměřenou okolnostem případu. I tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. června 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová